

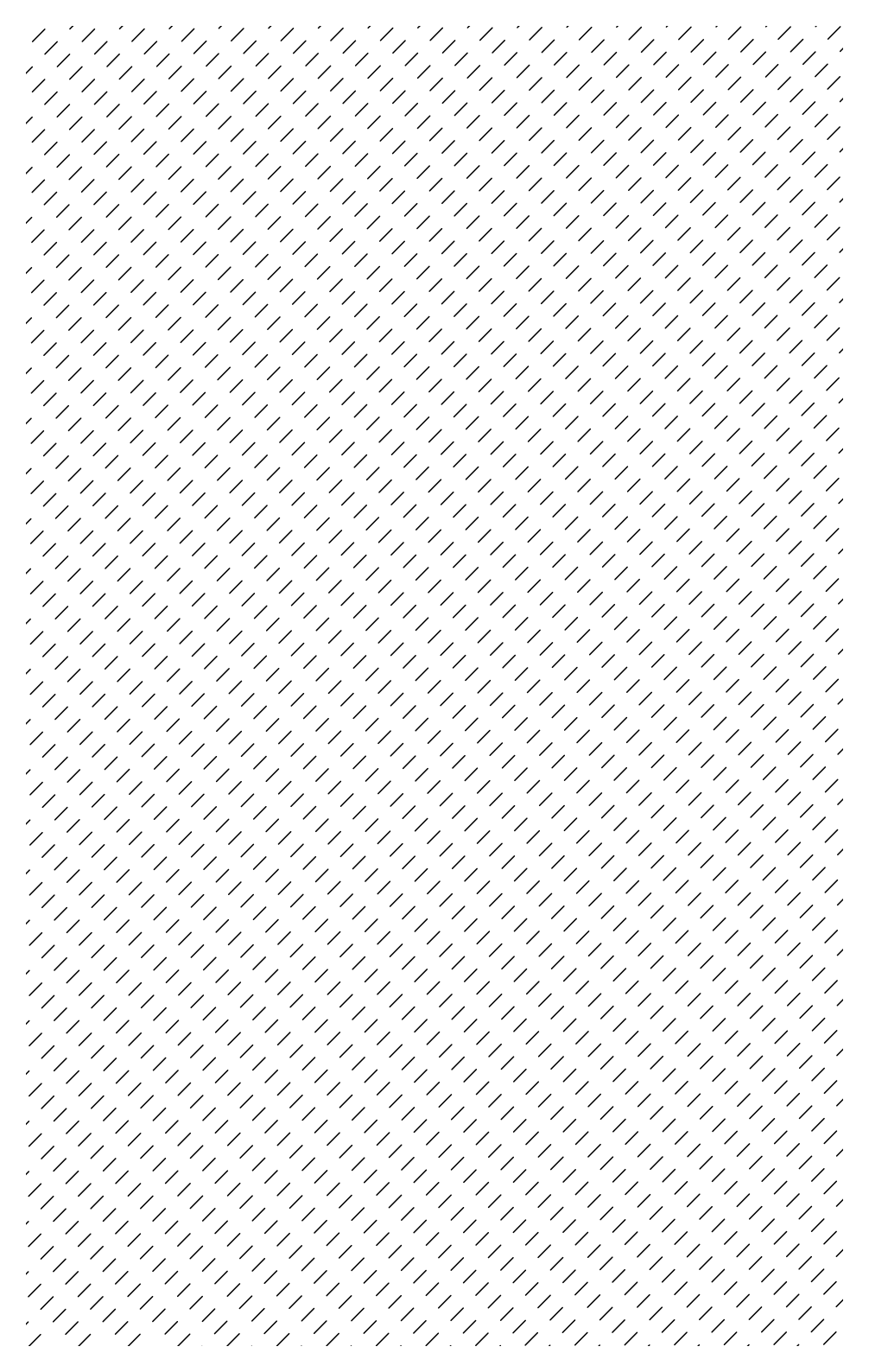

Un error, les fulles, l'udol

Jordi Cervera

PREMI NARCÍS LUNES I BOLOIX 2023

Saldonar.

JORDI CERVERA

Un error, les fulles, l'udol

PREMI NARCÍS LUNES I BOLOIX 2023

Saldonar.

Un error, les fulles, l'udol

© del text: Jordi Cervera, 2024

© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2024

© de la fotografia de la coberta: Jordi Cervera, 2024

© de la fotografia de l'autor: Marc Galeras, 2024

Primera edició: maig del 2024

Publicat per Edicions Saldonar

Alfambra, 16, 5è 2a

08034 Barcelona

edicions@saldonar.com

www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch

Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz

Disseny de la coberta i maquetació: Octavi Gil Pujol

Distribució: UDL

Thema: DC, DCC, DCF

ISBN: 978-84-19571-33-5

Dipòsit legal: B 5566-2024

Saldonar forma part de l'associació
d'editorials independents Llegir en Català.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 90 grams, i s'ha compaginat amb la tipografia Sabon en cos 10,5.

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

El Premi de Poesia Narcís Lluís i Boloix és convocat anualment per l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts.

AJUNTAMENT
Sant Vicenç dels Horts

Taula

T'he estimat tant,	13
Tot acaba sent una única tenebra,	14
Hi ha pàgines massa blanques,	15
Si, com l'aigua del mar, fóssim nòmades inquiets,	16
Amb la vida a contrallum, asseure's als marges del món,	17
I entren uns veïns,	18
Mentre rellegeixo les instruccions d'un iPhone X,	19
M'esforço per intentar recordar-ho tot,	20
Potser per raons diferents,	21
Recordo la Vespa blau cel,	22
Encara no ha sortit el sol,	23
S'escapa la xafogor ardent de les llambordes,	24
L'aire es resisteix a ser alè i bàlsam,	30
Em revolta pensar que la mort és un entreteniment,	31
Oblidar reflexos mentre trepitges camins,	32
Desig de ser,	33
Dormir, pensar, deixar-se portar,	34
Tot passa veloç,	35
Demandar que s'aturin els horitzons,	36
Un error, les fulles, l'udol,	37

Fa temps que no plou,	40
El sol, levant-se,	41
Els dies s'han convertit en mig segle,	42
Caminar per sendes ombrívols,	43
Costa recordar les ciutats,	44
La fe és el començament de tot,	45
Potser ara,	47
M'agradaria ser capaç de moure els dies,	48
La neu de l'ahir i el desert de les mirades són lluny,	49

A Laura i a Mireia, el refugi, l'alegria, la felicitat.
A Beatriz Cirauqui, la vida, la delicadesa, l'afecte.
A Judit Font, la solidesa, el somriure, l'esperança.
A Josep Cervera, l'ahir, la distància, l'enyor.

Finestres que recorden
tots els nostres triomfs —pobres triomfs efímers—
encesos als carrers. T'he estat fidel, ciutat:
en una o altra llengua sempre he parlat de tu.

«Ciutat d'ahir», JOAN MARGARIT

...segueixo intentant no pensar en tu
en els intervals que existeixen entre els segons.

«en els intervals que existeixen entre els segons»,
GEMMA GOMIS

Óyeme hablar como oías de lejos
los ruidos en la calle,
el esfuerzo de pájaros y amantes,
el despertar triste de los vecinos,
y sígueme
como te calzabas entonces,
por lo que nunca dicen los poemas.

«Dónde», ESTHER ZARRALUKI

y si entendiéramos que el final no existe
precisamente acaso porque mueren los cuerpos
los días
los ríos el aire la vida las distancias
más tenaces
si lo entendiéramos
podríamos dejar de ser históricos
e intentar ser inocentes.

«Sin memoria», MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN

T'HE ESTIMAT TANT

T'he estimat tant
que no n'he tingut consciència fins ara,
ara que ja s'ha fet tard per a quasi tot
i que les poques coses que queden
són totes lluny de tu,
geografia càlida que degota perfums trencats,
veus que ja no recordo,
rostres que es desdibuixen
i un pòsit compacte,
com una mena de natura morta amb cendra
que costa de digerir,
que es torna pasta negra a la boca,
que ni tan sols es deixa inventariar
amb els comptes bàsics
de primer de comerç.

Deure, haver,
pulcritud extrema
una ratlla recta que separa les dues columnes,

i començo a tenir clar que el balanç final és
[sempre de pèrdua.

TOT ACABA SENT UNA ÚNICA TENEBRA

Tot acaba sent una única tenebra,
una peça sòlida i compacta
que ens malfereix a cada record.

A mesura que els anys s'escapen,
els sostres semblen més baixos
i els murs han crescut sobre manera,
en progressió exponencial,
convertint-se en una presó,
en un abisme o en un precipici,
de fet, en alguna cosa inabastable
que se'ns escapa sempre de les mans,
que se'ns escapa sempre de l'enteniment,
que se'ns escapa sempre.

Al cap i a la fi és ben bé igual
provar de fugir escalant parets impossibles
que abocar-se al cor de pous orcs,
tasques d'èxit improbable
i nul·la transcendència,
ara que només aspirem a sentir,
com una penitència lleu,
el guspireig apagat
d'aquelles històries marcides
que ja no som ni capaços ni de recordar.

HI HA PÀGINES MASSA BLANQUES

Hi ha pàgines massa blanques
per acollir segons quines confessions,
de fet, la realitat continua tothora,
treballant a contrapel,
a contracor,
com una piconadora constant
que fa que tot sigui sempre
un interminable i devastador
tornar a començar,
amb nous retrets,
amb renúncies discretes,
amb aquella sensació,
apegalosa i fosca,
d'haver transitat sempre pel camí erroni.

